

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 11, '84-'85.
Nr. 15, dd. 17 januari 1985.

Verantw. Uitg.: Paul Bijnsens
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
Tel. 016/22.44.38.

Veto is een publikatie van de Algemene Studentenraad van Leuven.

Veto wil zorgen voor een sensibilisering van studenten voor de realisatie van een fundamenteel democratisch beleid van de universiteit. Vandaar ook de kombatieve titel "Veto", wat zoveel betekent als: wij, studenten, verzetten ons er tegen dat er over onze hoofden heen beslissingen worden genomen die ons aangaan.

EN VERDER...

Lezersbrieven	2
Open brief	2
Faligot	3
Vredesbeweging	3
Jeroen Bosch	4
Links en Vlaamse beweging	4
Het postmoderne labirint	5
Neon Judgement	5
Kringbladen (het beste?)	6
Stripverhaal	6
Britse mijnstaking	7
Ad valvas	7
Zoekertjes	8
Kruiswoordraadsel	8
Agenda	8

Niespoeder

NFK — Eind november '84 ontstond binnen de Nieuwe Filosofische Kring de werkgroep Niespoeder. Niespoeder werd daarbij gedefinieerd als een substantie die aan een persoon toegediend wordt om die persoon iets te laten doen wat hij eigenlijk niet wil doen, maar dan wel op een dergelijke manier dat die persoon dat achteraf nog plezierig vindt ook. Het doel van deze werkgroep was een 'onderzoek' te doen naar de pedagogische verantwoordelijkheid van de lessen filosofie die aan onze universiteit gegeven worden. Zo werd er gedacht aan het toekennen van een prijs aan de prof die op de meest pedagogische manier lesgeeft. Konkreet startte men toen met de voorbereiding van een kollokium over de werkkolleges filosofie. Dit kollokium had plaats op dinsdag 8 januari '85 onder een ruime publieke belangstelling, waaronder vele studenten die het licentieprogramma volgen, waar helemaal geen werkkolleges gegeven worden. Wijst dit op een verlangen aan de bestaande situatie iets te veranderen? In het panel zaten Vandewiele, Van der Veken, Moyaert, De Dijn, Van de Putte en Vanhamel, allemaal professoren die op een of andere manier een werkkollege filosofie geven. Moderator was F. Truyen, monitor filosofie. In de uiteenzetting van de heren viel vooral de werkwijze die men in Kortrijk (Van der Veken) gebruikt op. Daar kiezen de studenten uit een lijst een thema of een auteur waarvoor ze een paper maken (dit in tegenstelling met Leuven waar een onderwerp opgelegd wordt). Bij het maken van die paper wordt de student dan individueel geholpen door een soort promotor (in Leuven ontbreekt iedere vorm van begeleiding en krijgt de student slechts het jaar nadien een evaluatie van zijn prestatie). In aansluiting daarbij worden dan in seminars filosofische teksten gelezen. Deze werkwijze wakte enige verbazing bij de Leuvense professoren, die metode om praktische redenen in Leuven niet uitvoerbaar achten.

Bezinning

Wat verder nog opgemerkt dient te worden is dat elke vorm van werkkollege ook op een hevige apatie van de studenten stoot. Alle vormen van wat 'de studenten activeren' wordt genoemd blijken niet te helpen; de Vlaamse student houdt zijn bek. Is hij schuchter? Had hij liever 'gewone' werkkolleges gehad waarbij hij minder opvalt? Deze en andere vragen werden gesteld, waarop de studenten enkel konden antwoorden dat de professoren toch meer hun best moeten doen om de studenten actief te maken.

Of dit kollokium veel praktische resultaten heeft opgeleverd is zeer de vraag. Er is wel een dialoog onder de professoren op gang gekomen en misschien zal iedere prof eens over zijn werkwijze bezinnen, maar concrete programmawijzigingen (vb. werkkolleges in de licenties) moeten niet verwacht worden. Toch is dit een lovenswaardig initiatief dat ook in andere fakulteiten een plaats verdient.

Gerd Franssens

In laatste instantie bereikte ons het bericht dat Rudy Deans voorlopig op vrije voeten is. Verslag van de rechtszitting vind je op pagina 3.

Studenten bezoeken Acco met Sociale Raad

Waar onze kursussen vandaan komen

Zoals sommigen al weten is dit de Brusselstraat. Daarin ligt de drukkerij van Acco. Wie zoekt, die vindt op dit plaatje. (foto Veto)

Donderdag 10 januari ging Sociale Raad eens binnen de muren van Acco een kijkje nemen. Zowel drukkerij, uitgeverij als verkoopcentrale werden onder de loep genomen. De respectieve directeurs van deze afdelingen zorgden telkens voor deskundige commentaar. Eigenlijk was dit bezoek een must voor al wie zich in zijn kring bezig houdt met zoiets als een kursusdienst of POC. Spijtig genoeg waren er niet meer dan een tiental gegadigden, waaronder dan nog de nieuw gekozen zaakvoerders van dit jaar die d'office aanwezig waren. De mensen van ACCO zelf anderzijds verheugden zich in wat zij een grotere belangstelling dan ooit vonden.

De drukkerij van ACCO is tamelijk onopvallend ondergebracht in een middenstandshuis in de Brusselstraat. Als we ons aanmelden, wacht ons een eerste verrassing. Directeur en mede-oprichter George Pollers "was het bezoek eigenlijk een beetje uit het oog verloren". Maar dat belette hem niet een halve namiddag aan ons te besteden. Aanvankelijk installeerden we ons in de kleine refter waar nog de geur hing van de middagkoffie. Met op de achtergrond het ritmische, gedempte geluid van de drukkerijmachines, begon George zijn verhaal over ACCO en wat daaraan vooraf ging.

Historiek

En dat verhaal begint in 1951. België is, met de nodige Marshall-dollars,

vlijtig bezig aan zijn naoorlogse heropbouw. Ook de KUL ondergaat de demokratiserende invloed van deze 'start from scratch'. Vele jongeren willen studeren maar hun ouders kunnen het financieel niet aan. Vooral koten en kursussen zijn duur: 2 tot 3 fr per bladzijde. En dat moet u weten dat in die tijd een pintje misschien 5 fr kostte.

In die atmosfeer was het waarschijnlijk onvermijdelijk dat zich een groepje studenten samenvond om daar een concreet iets aan te doen. Met een primitief stencilmachientje toog men aan het werk. Met de 'Kursusdienst', zoals het toen nog heette, brachten de studenten in eigen beheer kursusteksten uit en verkochten ze aan een halve frank per blad. In het begin moest men nogal opboksen tegen het nog regerende ancien regime, professoren zowel als studenten, die van demokratisering niet wilden horen.

De opgang was langzaam maar niet te houden. De feitelijke vereniging Kursusdienst werd eerst de vzw Universitaire Werkgroep om in 1960, op de drempel van de vette jaren, zijn huidige statuut van samenwerkend vennootschap aan te nemen, onder de naam *Academisch Cooperatief*. De studenten kunnen vanaf dan een heus aandeel kopen in hun eigenste coöperatieve. Niet alleen financieel maar ook structureel tracht men de studentengemeenschap erin te blijven betrekken; in het college van zaakvoerders zetelen naast de vier directeurs ook vier studenten en evenveel oudstudenten.

Voor al in die jaren zeventig, als de KUL naar een massa-universiteit evolueert, kent ACCO een felle groei. Of zou het dan toch andersom zijn: dat ACCO met zuster ALMA door hun kostendrukkend effect de universiteit

deden vollopen met jongeren uit minder begoede milieus?

Netjes

Pollers leidde ons dan doorheen de verschillende stadia binnen de drukkerij zoals die ook door de opdrachten doorlopen worden. Alles begint met opvang en concept van elke opdracht, in een stemmig kantoor met overal mappen en fardes. Het netwerk gebeurt op een vijftal ratelende machines die nogal op gewone schrijfmachines lijken, maar die ervoor zorgen dat de lijnen allemaal mooi even lang worden. Het schikken van de tekst op de bladzijden, "layout" in goed Engels, gebeurt op een van onderuit belicht matglazen tafelblad, een lichtbak. Scherpe ogen en vlotte vingers zijn vereist voor dit knip-en-plakwerk. In de doka wordt dan met een splinternieuwe kamera de tekst fotografisch op aluminium platen gebracht

die dan uiteindelijk op de offsetmachines terecht komen.

Opvallend is de orde en netheid waarmee hier gewerkt wordt. Dat moet ook wel. Behalve de kursussen, pakweg 20 miljoen bladzijden per jaar, drukt men ook de ongeveer 400 boeken van de eigen uitgeverij en voorts veel periodieken, brochures, affiches.

Terug in de refter wordt er bij een kop koffie nog wat gefilosofeerd over expansie en vervreemding van de studenten. ACCO lijkt zich bewust van het probleem maar is bepaald nog niet aan doemdenken toe.

Muren

De tweede scène van het bezoek speelde zich af in Tiense- en Vesaliusstraat. Daar zijn zowel verkoopcentrale als administratie en uitgeverij gehuisvest. Vooral de verkoopcentrale met kopiedienst en stock had de laatste jaren met plaatsgebrek te kampen. Om efficiënter te werken heeft men dan maar aanpalende panden bijgehuurd en is men her en der "door de muur gegaan". En de expansie-stop is nog niet voor morgen. Roger Meus, directeur van de verkoopcentrale, liet zich terloops ontvallen "dat een gekontroleerde groei nu eenmaal nodig is wil ACCO overleven".

Voor al de kopiedienst blijkt een zorgenkind te zijn. De kosten liggen nogal hoog (personeel, onderhoud) en de concurrentie is niet altijd even fair, zodat de winstmarge uiterst klein wordt. Belangrijker dan winst is echter het prijsdrukkend effect. Door zijn omvang heeft ACCO immers een positie van prijszetter waar kleinere concurrenten zich noodgedwongen moeten naar voegen.

Tot slot kwam ook de uitgeverij aan de beurt. Directeur Hubert van Slambroek vertelde over de klassieke uitgeverijproblemen in Vlaanderen. "Twee derde van het Nederlands taalgebied ligt tenslotte in Nederland." Men probeert door samenwerking met een Nederlandse uitgeverij ook daar op de markt te komen. Daardoor kan men de oplage voor de boeken groter maken wat de kostprijs per exemplaar beduidend verlaagt. Met hetzelfde doel probeert men ook de kursussen niet tot universiteitsstudenten te beperken en zoekt men contact met het NUHO.

Tot slot kunnen we best de woorden herhalen van Hubert: "Kom maar al als er vragen of problemen zijn." ACCO is en blijft tenslotte uw 'zaak'.

Bert Malliet

Katholieke Universiteit te Leuven
Faculteit der Godgeleerdheid

Prof. Dr. Jon SOBRINO

Universidad Centro-americana Simeon Canas, San Salvador
die op 2 februari e.k. een redaktoraat zal verkrijgen aan onze
Universiteit

zal een gastkollege houden
op donderdag 31 januari 1985, te 11u., over

Liberation Theology: Its Method and Principles

Kleine Aula, Maria-Theresiacollege

Professoren en studenten zijn hierop vriendelijk uitgenodigd.
Professors and students are kindly invited.

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Dessauvage

De auteur van de rubriek Kortgelezen (kopje 'Gebouw' Letteren & Wijsbegeerte) blijkt enkele beginselen van behoorlijke journalistiek aan zijn laars te lappen (Veto 14, 10 januari 1985). Hij meent namelijk de betreunde Marc Dessauvage persoonlijk verantwoordelijk te moeten stellen voor alles wat of bouwkundig misliep met dit gebouw. Nu is het adagium "Over de doden niets dan goeds" mij niet zo nauw aan het hart gelegen, maar toch even dit.

Indien hij zich de moeite had getroost het dossier "Dessauvage-Kremlin" iets nauwkeuriger te onderzoeken, was de anonieme schrijver zonder twijfel gestoten op de mafia-

achtige toestanden rond Dessauvages ontwerp. Onder druk van de toenmalige algemene beheerder van de KUL, Guido De Clercq, die belangen had in de financiële en immobiliënsektor, werd Dessauvages ontwerp schandelijk geamputeerd: de krachtlijnen van zijn ontwerp, die samen te vatten zijn als een verregaande integratie van inhoud (nl. filologie en kunstwetenschappen) en vormgeving gingen zowat allemaal verloren, en nadien heeft Marc Dessauvage, iemand met artistieke fierheid als architect, een zeldzaamheid in dit land, zich van het resultaat gedistantieerd.

Fundamenteel heeft het huidige 'Kremlin' dus niets meer met Dessauvages visionaire ontwerp te maken. Voor architecten-kunstenaars is er in dit land geen plaats, wat nog bevestigd werd door de regelrechte boycot vanwege de bouwsektor en een korporatistische Orde van Architecten, waar Dessauvage later onder te lijden had. Hij kreeg de laatste jaren nauwelijks nog opdrachten, en dat lag zeker niet aan een gebrek aan vakmanschap. Het is de bekrompenheid en zelfs misdadigheid van bepaalde machthebbers in dit land die tot de problemen in het L & W-gebouw hebben geleid. Enig journalistiek spuurwerk kon niet anders dan tot dezelfde konklusie geleid hebben.

Ik woon al meer dan 20 jaar lang in een door Marc Dessauvage getekend huis en ik ben daar zelfs een beetje trots op.

Klaas Tindemans

Open brief aan MLB

Tijdens de amnestiebetoging georganiseerd door TAK op 14 november 11 verschansten zich naar ergerlijke gewoonte enkele MLB-militanten in het ASR-gebouw, 's Meiersstraat 5, ondanks de afspraken van de bewoners en het ASR-personeel om niemand toe te laten. Dat maakt ons een te gemakkelijke prooi voor mensen die ons in de schoenen schuiven dat we nauwe banden hebben met deze organisatie.

Door de pamflettenslag tussen links en rechts (recht tegen ASR/MLB, MLB-pamflet over ASR-betoging van 5 december) wordt de ASR door beiden, tegen haar wil in, een hoekje ingedrongen.

Naar aanleiding van deze actuele gebeurtenissen wil de Algemene Vergadering van Kringraad, verzameld op 11 januari 1985, volgende punten duidelijk stellen:

wij zijn een representatieve organisatie met als doel de democratisering van het onderwijs, in tegenstelling tot (partij)politieke

verenigingen, die een filosofische of ideologische inslag hebben. Het misbruik dat een politieke vereniging van de ASR kan maken is groot. Bovendien hebben ideologische groeperingen op elk praktisch probleem (waar wij als studentenbeweging mee te maken hebben) een pasklare, maar puur ideologische oplossing. Van dat alles distanceren wij ons ten stelligste.

wij dragen de 'A' in ons vaandel, teken van pluralisme en tolerantie, teken van eensegzind protest tegen de machten die boven de studenten heen het onderwijs-bedrijf willen beheren.

Geachte MLB, de traditie wil dat jullie organisatie onze standpunten vaak kon bijtreden, maar dat wil niet zeggen dat wij jullie gedachtegang zonder meer onderschrijven. Bedankt, maar de ASR heeft geen politieke verenigingen nodig om haar werking te kunnen uitbouwen.

AV van Kringraad, 11 januari 1985

opgeruimd
staat netjes!

grote keuze
klasseermateriaal
bij
acco
papierhandel
tienzestraat 134-136 Leuven

Als monitor mee op kamp

Ongeveer 25000 kinderen leven in België in homes of familiale tehuizen. "Sociaal gehandikapt" worden ze genoemd, maar achter dit etiket gaan erg verschillende kinderen schuil met elk een apart verleden dat zwaar weegt op hun ontwikkeling. Eén ding hebben ze allemaal gemeen: door allerlei omstandigheden krijgen ze niet de kans om op te groeien binnen de warmte en genegenheid van een gezin.

Alle kinderen hebben behoefte aan vakantie om er eens uit te zijn, om zich eens uit te leven. Ook kinderen uit de homes. Daarvoor bestaan er organisaties als de Gemeenschap voor Sociale Bijstand v.z.w. Elk jaar bieden zij

samen met een Waalse zusterorganisatie aan enkele honderden kinderen een vakantie aan in de vorm van een tien dagen durend kamp.

In 1985 gaat er langs nederlands-talige zijde één kamp door en wel van 11 tot 21 juli in Corbion nabij Bouillon. Hiervoor doen zij een beroep op jongeren uit alle regio's van het land om als monitor samen met deze kinderen een deel van hun vakantie door te brengen. De voor deze kampen ingeschreven monitors zullen één voorbereidende vergadering bijwonen. De monitors krijgen verblijf en verzekering gratis maar worden niet vergoed.

Om als monitor of monitrice te kunnen deelnemen aan deze kampen moet je niet beschikken over een monitorsbrevet. Je moet wel ouder zijn dan 17 jaar en bereid zijn je gedurende 10 dagen volledig in te zetten voor de kinderen die op kamp komen. Je enige beloning: een grote brok ervaring en vrijrijking en vriendschap van de kinderen die onbetaalbaar is.

Heb je interesse, schrijf dan een briefje naar bijgevoegd contactadres. Dan krijg je binnenkort een infobrochure met een inschrijvingsformulier. Haast je wel want inschrijven moet vóór 15 maart!

Gemeenschap voor Sociale Bijstand
Ruitersstraat 92
3590 Hamont-Achel

KOLUMN

Met faze 3

Blokvaste treinen, we gaan erop vooruit met de Belgische spoorwegen. Rationaliseren is een leuk spelletje, zeker als het weer meespeelt. Dan krijgen we Inter-sneeuw en binnen enkele maanden wellicht de meer vertrouwde interregentoeinen. Maar geen nood, met deze rationalisatie (dat woord is blijkbaar in de mode) zal de nationalisatie (moet dit nu in één woord of apart geschreven worden?) een hand boven het hoofd gehouden worden. Na 150 jaar wil een mens al eens iets anders.

Blokvaste treinen. Leve de sneeuw, o jongens wat een pret. De NMBS heeft weer dertig treinen aan de kant gezet. Toch leuk in deze anonieme tijden. De mensen praten weer met elkaar. Je moet wel als je met zoveel op elkaar gedrongen wordt. BZN mag kontent zijn: "verander het weer begin bij jezelf". Boze tongen beweren overigens dat deze 'vuile toer' ons gelapt is

door de katholieken. Het geloof en de medemenselijkheid (wat heeft dat met elkaar te maken, de orthogonaliteit van het vertikale en de horizontale relatie telt waarschijnlijk niet meer mee) dienen wat opgekrikt te worden tegen het bezook van de Paus. Het katholieke Bel... sorry Vlaanderen bestaat nog... steeds... terug... weer. Dus, weer of geen weer, allemaal eieren dragen naar de ouwe klaren (nogmaals sorry, de klarissen). Het etisch reveil vaart er wel mee.

Blokvaste treinen. En wat dacht je van de volgende (sorry Louis, Gaston et les autres dat ik in jullie vaarwater terecht kom). In Leuven-statie staat een man te lameren tegen de treinwachter. GvA netjes geplooid onder de arm en met rood aanlopend gezicht: "de spoorwegen daar hebt ge hier alleen maar last mee. 't Vriest eens en lap 't is om zee". Het tomatenhoofdje wordt nu pioenrood. "En dan

maar klagen over de kwaliteit van de spoorstaven hé, in Siberië maken ze dat niet mee, daar is 't allemaal veel beter..." Tiens denk ik, waar hebben we dat nog gehoord. Oh ja... het vervolg in deze dialoog moet zijn: "als 't er dan toch zo goed is, ga dan maar naar uw (rode) paradijs". Maar de NMBS stuift zijn mond, informatie geven is toch iets anders. Iedereen reageert zo raar vandaag... Zou het echt zo zijn dat de koude de ware aard naar boven laat komen. Dat belooft voor fase twee.

Blokvaste treinen. Tja, nog zo iets. Ze kunnen het toch niet laten in dit landje. Voor alle moeilijkheden moet er een zondebok zijn. De schuldvraag blijft een eeuwige last die we met ons meedragen. Neem nu die spoor-kwestie. Het staal is niet bestand

tegen de koude. En daar komen de kommunautaire problemen om het hoekje kijken. Worden de spoorstaven van Vlaams dan wel van Waals staal gemaakt? Als dit geen kans is om de regering te doen vallen. Happart — de man die denkt van staal te zijn — is maar klein bier vergeleken met dit woekerend kwaad dat zich zowat overal te lande heeft vastgehecht.

Blokvaste treinen. Maar geen nood. In mei viert de NMBS haar 150-jarig bestaan. Hopelijk zijn de dooi dan ingetreden en de Siberische spoorstaven besteld. Over compensaties en eventuele problemen met de COCOM zullen we maar zwijgen, anders zijn we morgen nog bezig en deze trein... hij bolt maar voort.

J.Neels

te vroeg op
bestemming

KOLOFON

Veto, jaargang 11, nr. 15
d.d. 17 januari 1985

Redaktie

Peter Mostrey, Bart De Moor, Noël Herteleer, Pascal Lefèvre, Dirk De Naegel

Hoofdredacteur

Polleke Bijns

Redaktiesekretaris

Filip Huyzenruyt

Eindredactie

Filip Huyzenruyt en
Gilberte Boeckmans

Medewerkers

Peter Bruegelmans, Didier Wijnants, Ludo Dosogne, Katrien Van Schuylenbergh, Vanzwanke, Gerd Franssens, Bert Malliet, J. Neels, Rudy Daems, Peter Lombaert, Geert van Geeteruyen, Luk Vanheerentals, Stef Janssens, Jean Paul Jacobs

Foto's en doka

Didier Wijnants

Zetwerk en lay-out

Toon Boon, Luk Baltussen, Polleke Bijns, Ria De Schutter, Marc Heeren, Jan Loyens, Peter Mostrey, Filip Huyzenruyt, Gerd Franssens en Bert Malliet

Drukkerij

Rotatyp, Brussel

Oplage

8000 exemplaren

Redaktie-adres

's Meiersstraat 5
3000 Leuven
016/22.44.38

Les in guerillatechnieken

De Britten in Noord-Ierland

Recent is bij EPO een boek verschenen van Roger Faligot over het optreden van de Britten in hun Europese kolonie Noord-Ierland. Zeer gedetailleerd worden tal van feiten beschreven, voornamelijk uit de periode sinds 1969, die de strategie achter het optreden van het Britse leger, politie en geheime diensten duidelijk maken. Het Britse overheidsoptreden wordt op een overtuigende manier beschuldigd van talloze geweldplegingen, moorden en dergelijke. Dit ten aanzien van zowel de Ierse verzetsstrijders als op onschuldige burgers met het motief de bevolking te intimideren, te provoceren om wetten gestemd te krijgen, de tegenstander in diskrediet te brengen en dies meer. De Britse strategie is niet in overeenstemming te brengen met de principes die ze beweert na te streven, nl. het verdedigen van de democratie met legale middelen, schrijft Faligot aan het einde van zijn boek. De auteur verbreedt de relevantie van zijn boek echter tot de Europese situatie, daar hij poneert dat Noord-Ierland op dit ogenblik voor de Europese politiediensten een onschatbaar proefterrain biedt voor de uitwerking van plannen om sociale bewegingen te controleren, te kanaliseren en te verpletteren.

De theoreticus inzake overheidsstrategieën op dit vlak, aan wie in dit boek enorme invloed wordt toegedien, is Frank Kitson, een Britse generaal met

een boel ervaring uit koloniale oorlogen in Afrika en Azië. 'Stilaan worden de denkbeelden van Kitson de officiële doktrine van het Britse leger en straks misschien van de NATO. Controle over de bevolking, psychologische oorlog, speciale eenheden, reusachtige inlichtingendiensten en nieuwe technologieën, dat zijn de belangrijkste ingrediënten van de oorlog tegen de binnenlandse vijand', aldus Faligot.

Kitson vatten zijn theorieën terzake samen in zijn boek *Low intensity operations* uit 1971. 'Het leger moet zich vandaag al voorbereiden om het hoofd te bieden aan volksbewegingen die later misschien zullen evolueren naar een gewapende opstand', is het leitmotiv in dit boek. Inzake anti-oproer onderscheidt Kitson drie grote fasen in het subversieve proces. In de voorbereidende fase moet het militaire en burgerlijke apparaat (leger, politie, regering) geïntegreerd worden. Net als de revolutionaire beweging moet ook het overheidsapparaat een engemaakte structuur kennen. De staat moet een hervormingsprogramma opstellen om de mistevredenheid tegen te gaan die de basis vormt voor de klandestiene beweging. Ook moet een aanvang worden gemaakt met het opstapelen van informatie van lage kwaliteit (low grade intelligence). Dit houdt in dat zowel van de leden van de klandestiene beweging, als van de sympathisanten en personen die de opstandige beweging goed gezind zijn, zoveel mogelijk informatie verzameld wordt (o.m. hun dagelijkse leven, hun routines, details uit het beroepsleven, hun intieme leven...).

Strategie

De tweede fase noemt Kitson de 'niet-gedwongen acties'. Het verzet organiseert manifestaties, voor het merendeel geweldloos, burgerlijke onge-

hoorzaamheid enz. Deze geweldloze fase sluit evenwel beperkte gewelddadige acties niet uit, bv. massabetogingen die oantaarden in botsingen met orderdrijkrachten. De oorzaken van dergelijke situaties mogen niet aan bod komen; alles is schuld van de subversie. Met 'slimme beloften' moet de volksbeweging het gras voor de voeten worden weggemaaid, en de leiders moeten zo snel mogelijk van de massa geïsoleerd worden. Kitson ziet in deze fase drie opdrachten voor het overheidsoptreden: de echte subversieve krachten moeten opgespoord en geneutraliseerd worden; en zo groot mogelijk deel van de bevolking, vooral de elementen die geïngageerd zijn in de geweldloze actie, moet men voor de regering zien te winnen; ten derde moeten er toegevingen beloofd worden. In de derde fase neemt de oproer de vorm aan van de gewapende opstand.

Al die elementen uit de vorige fase worden gekombineerd — de informatieverzameling gaat onverminderd voort — en speciale eenheden worden ingeschakeld. Die eenheden infiltreren in de opstandige beweging en voeren acties uit om de opstandelingen in diskrediet te brengen. Hun eerste taak is de identifikatie en uitschakeling van de vijand.

SAS kontra IRA

Kitson was in het begin van de zeventiger jaren gedurende een tweetal jaar brigadegeneraal van de 39ste infanteriebrigade in Lisburn (Noord-Ierland). Doorheen de volgende jaren merken we dat de hele theorie van Kitson langzaam in de praktijk wordt omgezet. Kitson was van zijn zijntoetreden in Noord-Ierland zelf rechtstreeks verantwoordelijk voor het aantreden van speciale eenheden, de zgn. SAS (Special Air Services), die als pseudo-gang een moordkampagne op touw zouden zetten om de hele bevolking te terroriseren. Het doel daarvan was enerzijds het verzet (de IRA) in diskrediet te brengen bij de bevolking, en tegelijk bij de bevolking de verzuiching te doen toenemen naar normalisering van het leven. Het was vervolgens ook een idee van Kitson om een kunstmatige vredesbeweging in het leven te roepen, die met enorme steun van de overheid zou pleiten voor ontwapening van het verzet, tegelijk het geweld van de overheid goedpraten.

In verschillende hoofdstukken behandelt Faligot zeer gedetailleerd de uitwerking van Kitson's plan

in Noord-Ierland. Achtereenvolgens komen aan bod: de speciale eenheden (SAS), de psychologische oorlogsvoering, de inlichtingendiensten, de controle over de bevolking, de uitzonderingswetgeving en de situatie van de politieke gevangenen. Tot slot wordt die kunstmatige vredesbeweging, die door de Britse overheid in het leven werd geroepen geanalyseerd.

De rol van die SAS-eenheden wordt uitgebreid beschreven o.m. door een getuigenis van een ex-lid van zo'n eenheid. Hieruit blijkt dat de SAS voortdurend optreedt met wapens die enkel door de IRA worden gebruikt, teneinde deze in diskrediet te brengen. 'We hadden een lijst bij van namen en foto's, personen die we op zicht moesten neerschieten', stelt de persoon. De SAS-eenheden zijn in 1972 alleen al verantwoordelijk voor 125 moorden, die als *sectarian murders* bestempeld worden, m.a.w. de zogenaamde godsdienstoorlog. Ook dit kadert in de visie van Kitson om de oorzaak van de subversie weg te moffelen onder nieuwe tegenstellingen. De tegenstelling Noord-Ierland versus Groot-Brittannië werd door het optreden van deze pseudo-gang verschoven naar een interne godsdienststrijt tussen katholieken en protestanten.

Psychologische oorlogsvoering

Onder psychologische oorlogsvoering verstaat Kitson onder meer het vals verspreiden van IRA-pamfletten en communicaties waarmee de organisatie verder in diskrediet gebracht wordt. In het boek wordt ook geanalyseerd hoe de berichtgeving in de Britse en buitenlandse pers over Noord-Ierland voortdurend gemanipuleerd wordt.

Faligot doet vervolgens uit de doeken hoe Britse inlichtingendiensten zich voortdurend hebben ingespans om op een aantal terreinen bewust provocaties te laten plaatsvinden. Zo werden er bomaanslagen gepleegd in Zuid-Ierland om de plaatselijke regering te verplichten zich harder op te stellen tegen de IRA. Enkele uren voor in het Zuidiërse parlement de uitzonderingswetgeving werd goedgekeurd in 1972, voerde de zogezegde IRA twee bomaanslagen uit waarbij evenveel doden vielen. Later bleek overduidelijk dat het hier om een Britse provocatie ging. Hetzelfde scenario herhaalde zich in 1974 toen in Birmingham 21 doden vielen door bomontploffingen, weer enkele dagen voor in Groot-Brittannië een nieuwe uitzonderingswetgeving van kracht werd, die een ware hekzenjacht zou ontketenen tegen alles wat enigszins zou sympathiseren met het Ierse verzet.

De controle over de bevolking houdt ook in dat een aantal mensen worden verplicht in speciale wijken te gaan wonen. Speciale autostrades

werden door Belfast gebouwd om het onderling contact tussen de bevolking te verhinderen... De informatieverzameling nam enorme proporties aan. Volgens een expert terzake zou in de computers van Lisburn het privéleven van 40% van de Noord-Ierse bevolking reeds in 1974 grondig geanalyseerd zijn. Bedoeling van al die inlichtingen van lage intensiteit is te komen tot het opstellen van een alzijdig profiel van wie dan ook. Ook het af luisteren van telefoons en de visuele bewaking is enorm uitgewerkt in Noord-Ierland.

Kriminalisering

In een voorlaatste hoofdstuk worden de uitzonderingswetgevingen in Noord-Ierland en Groot-Brittannië geanalyseerd. Speciale aandacht wordt ook besteed aan het kriminaliseren van de politieke gevangenen, nl. het feit dat de overheid sinds 1976 de IRA-gevangenen hun politieke status in de gevangenis heeft ontnomen... Heel de hongeractie van Bobby Sands voor enkele jaren was erop gericht die status terug te winnen, tevergeefs zoals u wel zult weten.

Heel die uitzonderingswetgeving kadert in de opvattingen van Kitson dat het militaire en burgerlijke apparaat moet geïntegreerd worden. Bij de voorbereiden die we tussen haakjes geven (leger, politie, regering) moeten natuurlijk ook de rechtbanken worden gevoegd, die na deze uitzonderingswetgeving vonnissen zullen vellen die zich strikt inschakelen in de overheids-politiek...

In naam van de vrede

In een laatste hoofdstuk heeft Faligot het over de kunstmatige vredesbeweging. Hij beschrijft de financiering van overheidswege, maar vooral het opzet, nl. op een nieuwe manier de IRA-acties te bestrijden doordat deze vredesbeweging 'in naam van de vrede' publiek zou eisen dat (enkel) de IRA de wapens zou neerleggen. Die beweging is dan ook reeds na een tweetal jaren doodgebloed, omdat de IRA in tegenstelling tot de RAF of de CCC wel degelijk een volksguerilla is, een wijdvertakte verzetsbeweging die daadwerkelijk door het volk gesteund wordt. Een recente aanwijzing hiervoor is het feit dat diverse IRA-leden (onder wie Bobby Sands) verkozen werden tot parlementslid in het Britse lagerhuis...

In een laatste opmerking stelt Faligot dat thans via een speciale NATO-school in Weingarten, West-Duitsland, jaarlijks 800 militairen in anti-guerillatechnieken worden getraind zoals ze op punt werden gesteld in Noord-Ierland...

Luc Vanheerentals

R. Faligot, *Geheime oorlog in Europa*, EPO, 255 blz.

Geneeskunde in de derde wereld

Op donderdag 17 januari om 20 uur komt dokter Gie Groenen spreken over "Mogelijkheden en beperkingen van leprastrijding" en toelicht over "geneeskundebeoefening in het algemeen in de derde wereld". Groenen heeft vele jaren gewerkt in Kisangani, in een afgelegen post in het oerwoud. Dit in opdracht van de Damiaanactie. Op dit ogenblik is hij met vakantie in België.

Iedereen die interesse heeft in de verwachtingen en de grote of kleine probleempjes bij de geneeskundebeoefening in de ontwikkelingslanden is zeer welkom in het auditorium voor Geneeskunde, Minderbroedersstraat 17 op hogervermelde datum. De organisatie is in handen van de Werkgroep Derde Wereld en de inkom is gratis.

Ekonomische crisis en militarisering

Op zaterdag twee februari organiseert de vredesorganisatie Ikove (Initiatiefcomité voor de Verdediging van de Vrede in Europa) een studiedag rond het thema "Ekonomische crisis en militarisering". Deze dag gaat door in het ontmoetingscentrum De Maalbeek, Hoorstraat 97, 1040 Etterbeek (Brussel). Dit centrum bevindt zich op 500 meter van het Schumanplein (metro): Oudergemlaan nemen, de Hoorstraat is een zijstraat (links) van deze straat.

Inschrijven kan op verschillende manieren. Ofwel door vooraf 50 fr te storten op rekeningnr. 068-0606700-89 van Ikove, De Merodestraat 175, 1060 Brussel, ofwel door betaling aan de ingang op de dag zelf. In dit laatste geval bedraagt de toegangsprijs wel 80 fr. Abonnes Ikove (1984 of 1985) kunnen deze studiedag gratis bijwonen.

Stef Janssens

Erste zitting

Proces Rudy Daems

VREDESBEWEGING — Maandag 14 januari vond in de rektorale rechtbank te Dinant het proces plaats van Rudy Daems, de student communicatiewetenschappen die van de munitiediefstal te Florennes beschuldigd wordt. Alleen de officier van justitie en de advocaat van Gardiner kwamen tot nu toe aan bod. Nogmaals bleek dat de enige echte verklaring ten laste van Rudy, deze van Gardiner, ingetrokken was. Gardiner zelf bevestigde de diefstal gepleegd te hebben, maar voegde hieraan toe dat hij nooit toegegeven heeft een misdada te hebben gepleegd. Want hij werkte tenslotte in opdracht van de Nederlandse staatsveiligheidsdienst BVD en met het medeweten van de Belgische autoriteiten.

De advocaat van Gardiner wees in zijn pleidooi vooral op de gaten die aanwezig waren in het gerechtelijk dossier. Alles wat verwees naar een mogelijke betrokkenheid van inlichtingendiensten was bewust verzwegen. De voorzitter van de rechtbank begon hierop Gardiner's advocaat voortdurend te onderbreken: "Dit had volgens hem niets met de zaak te maken. Buitenlandse inlichtingendiensten konden hem geen meer schelen". Gardiner's advocaat vroeg dus maar een verdrag van het proces om zijn pleidooi te kunnen herwerken.

De voorzitter besliste het proces volgende week verder te zetten. Jos De Man, Rudy's advocaat, repliceerde hierop dat de belangen van zijn cliënt hierdoor geschaad worden. Deze heeft tot hertoe reeds twee maanden in hechtenis gezeten, en dit wordt nu nog nodeloos gereked. Als compromis oordeelde de voorzitter dat de raadkamer dinsdag over de mogelijke inwijdingsstelling van Rudy moet beslissen en dat het eigenlijke proces volgende week maandag verdergezet wordt.

Standaard Boekhandel

Leuven: Naamsestraat 57

Vanaf vandaag!

Talrijke Voordeelkoopjes aan

-50%

De wellustige dromen van Jeroen Bosch

Voorspel tot Europa '85 wordt het imaginair museum Jeroen Bosch in de Nassaukapel van de Albert I-bibliotheek te Brussel. Imaginair omdat niet de schilderijen zelf, maar wel de fotografische reproducties ervan getoond worden. Een gevaarlijke tendens. Het is immers niet uitgesloten dat in de toekomst organisatoren meer en meer gebruik zullen maken van dit procédé. Door de reproductie wordt een schilderij wel meer verspreid en komt op die manier een groter publiek onder ogen; het werk zelf blijft echter onvervangbaar. De foto van iets heiligs kan zelf nooit heilig worden. Wie een verfilmde reisverslag volgt beleeft heel wat minder dan de reiziger zelf.

Toch kunnen we rustig van nabij de beroemdste werken van Bosch bestuderen, ze zelfs uitpluizen. Uitschitter in zijn hele oeuvre blijft de 'Tuin der lusten', in meer Victoriaanse tijden 'de tuin der onkuisheld' genoemd. Fantazierijke tafereel uit de oerkosmos tonen ons de bevrijding van alle lichamelijke remmingen. Freud zou die vrijheid naar de fantasieër verbanen; Jeroen Bosch leide ze vast op het doek. Tussen de geheezinnige bouwsets genieten honderden figuren van wat het leven zoal te bieden heeft. In doorschijnende bollen, op de rug van glapperende paarden, in een mosselschelp, op een evertwijg, in rivierbootje — kortom overal — wordt de liefde in al zijn aspecten gesuggereerd. Nooit kon nog uitge-maakt worden wat Bosch precies met zo'n schilderij bedoelde. De interpretaties zijn legio. Was Jeroen Bosch een zedenprediker, die al die lichamelijke begeerten aanklopt? Moet het schilderij opgevat worden in kode, waarbij alle elementen louter symbolisch geduid worden? Verwijst het naar de Heksenhamer, het handboek van de Inquisitie? Of wilde Bosch gewoon zijn droomwereld weergeven zodat hij als één der voorlopers van het surrealisme kan beschouwd worden?

Brouwsels

Uit de archieven van de stad Hertogenbosch blijkt dat Jeroen Bosch in 1468 lid wordt van de Lieve Vrouwe Broederschap. Dit geheim genootschap was niet het enige waarmee de schilder contacten onderhield. Ook de sekte der Homines Intelligentiae, de zogenaamde Broeders en Zusters van de Vrije Geest zou hem kunnen beïnvloed hebben.

Een overvloed aan beelden voert de mysteries van het schilderij ten top. Geregeld vinden we een gebroken ei terug. Het ei is in vele primitieve culturen het symbool voor de baarmoeder. Het ei brengt leven voort. Op het Paaseiland wordt men niet in een kist begraven; men wordt in de schaal van een reuzeëi gelegd. Het ei suggereert moeder aarde. In de alchemie betekent het ei de steen der wijzen zelf! Het ei bevat de vier elementen van de kosmos: water (eiwit), lucht, vuur (eigee) en aarde (schaal). Ook de kiem, het meest essentiële van het leven bevindt zich in het ei. In de tuin der lusten kruipen een hele groep mensen terug in het ei. Een andere figuur draagt een ei op het hoofd. En is het 'concert in het ei' ook geen ander beroemd werk van Bosch?

De bol met de lange verticale hals kan geassocieerd worden met de materialen die de alchemisten gebruikten voor hun experimenten. Misschien is het een koffijles, waarin het levenselixir, dat de eeuwige jeugd moet verschaffen, gebrouwen wordt. Tussen de blanke figuren treffen we ook hier en daar een zwarte aan. Het symbool van de zwarte grote neger werkt nog altijd op de fantasie van veel vrouwen.

Toch is het meer dan waarschijnlijk dat Bosch hier een toespeling maakt op het zwarte stadium in het groeiproces van de mens, dat overwonnen moet worden.

Ook de talrijke realistisch geschilderde dieren zouden symbolisch bedoeld kunnen zijn. De zwarte raaf verwijst zowel naar de dood als naar de lichtgelovigheid. De roodborstjes roepen de wulpsheid op. De zilvermeeuwen duiden op schijnheiligheid.

Toch blijft het een raadsel waarom er tijdens Bosch' leven nooit bezwaren werden gemaakt tegen dit schilderij. Genoot de meester bescherming? Werd hij als een merkwaardig buitenbeentje beschouwd? Of kreeg hij gewoon hallucinaties door het gebruik van hennep, dat op één van zijn schilderijen perfect wordt weergegeven?

Keienstroper

Andere werken die getoond worden in Brussel verdienen minstens evenveel aandacht. In 'De keinsjinding' wordt een 'dwaas' ten tonele gevoerd, die van zijn krankzinnigheid letterlijk 'verlost' wordt. Een kwakzalver met een omgekeerde trechter op het hoofd wordt bijgestaan door een duiveluitdrijvende monnik en een wat dromerige vrouw, met een boek op haar hoofd. Drift Bosch hier de spot met de lui, die overal met uit wilden slaan?

'De zeven hoofdzonden' worden uitgebeeld op een tafelfab. Wie op die tafel at kon dus mediteren over zijn daden, zelfs over het eten zelf! Eén der belangrijkste zonden in de Middeleeuwen — en misschien nu nog — is de vraatzucht. Een al dan niet meer zo slanke gulzigaard peuzelt aan een kippebout, terwijl zijn vrouw nog wat wild aanbrengt. Een kind wil zelfs die kippebout uit de handen rukken van de dikke man. Zoals met ieder werk van Bosch kan ook hier de bedoeling tweevoudig zijn. Wilde hij protesteren tegen de gangbare praktijken of wilde hij gewoon een schilderachtig tafereel uitbeelden door het nog wat aan te dikken?

Amputaties

In de 'Verzoeking van Sint-Antonius' spelen zich opnieuw merkwaardige tafereelen af. Antonius draagt op zijn habit de tekenen, die alle Antonianen droegen. Deze monniken waren gespecialiseerd in de verzorging van zieken, waarvan lichaamsdelen geamputeerd werden. Een ideaal tema voor Bosch. Zijn vele versies van dit thema werden waarschijnlijk in opdracht van die orde gemaakt. Ze moesten de zieken aanzetten tot devotie.

Spaar mee

'De hooivagen' illustreert het Vlaamse spreekwoord: 'De wereld is zoals een hooivag; ieder graait wat hij graaien kan.' Het hooi symboliseert het aardse, voorbijgaande materiele bezit. Wie de panelen van dit triptiek sluit wordt gekonfronteerd met één der mooiste figuren door Bosch geschilderd. Hoewel die buitenzijde 'de verloren zoon' genoemd wordt, hebben we hier in feite te maken met een rondtrekkende marskramer. Soms wordt deze figuur ook vergeleken met de nar in het tarotspel. Op de achtergrond de galg; links een roofval. De marskramer doolt echter dromend verder zonder zich om zijn omgeving zorgen te maken.

Fotograaf A. Dierick is er via deze tentoonstelling in geslaagd de belangrijkste werken van Bosch in de juiste kultureel-artistieke weer te geven. 'Ik heb hier meer dan twee jaar aan gewerkt; vele maanden in het Prado en natuurlijk ook lange tijd in mijn labo. Ik wil het Prado natuurlijk niet evenaren; integendeel: ik wil de mensen aanzetten te schilderijen zelf te gaan bekijken; die zijn minstens even mooi!'

Wie een trein- of vliegticket naar Madrid wil uitsparen kan nog tot 26 januari terecht in de Albert I-bibliotheek te Brussel.

Ludo Dosogne

Buiten zijn STELLA gekend om zijn verse belegde broodjes en verse soep

Café
IN DE COMMERCIE

H. Hooverplein 16 22.55.78 3000 LEUVEN

Links en de Vlaamse beweging Pamflet over latent verleden

Het Leuvens studentenpubliek is goed vertrouwd met het fenomenale pamflet. Op elke hoek van de straat wordt de gemiddelde student bij wijze van spreken dagelijks een of meerdere van dergelijke specimen in de maag gespiets. En als er dan al eens iets gebeurt in deze rustige goegemeente kan men er staat op maken dat er vooraf een kleine papierslag plaatsgrijpt. Er zijn altijd voldoende 'contra's' en, hoe kan het anders, logisch (?) daaruit voortvloeiend 'pro's' te vinden. Jammer voor de bomen en de moeite die aan dit alles wordt opgeofferd, maar geen mens die zich zorgen maakt over de inhoud van deze schrijfsels.

Vorig jaar ging het zelfs zover dat een anti-pamflet (iedereen is wel ergens af) voor de lezersrubriek van Veto voorstelde om maar één Almatwee-ingang te gebruiken als papierschietbaan (Veto, jg. 10, nr. VIII, p. 12). De enige die onder al dit geweld te lijden hebben (tenzij er echte reletjes zijn — de traditie eist ook haar rechten op) zijn wellicht de papiermanden die niet snel genoeg geleidigd kunnen worden. Pamfletten schrijven lijkt wel een narcistische en tegelijkertijd masochistische bezigheid. Een eerste stap naar de onsterfelijkheid?

19de eeuwse situatie

Wie schrijft die blijft, klinkt het op de BRT. Maar wat te schrijven om te blijven? Kiezen voor het pamflet is een keuze voor de 'roep in de woestijn', een poging om een alleenstaand en eenzaam standpunt naar voor te brengen. Op die manier val je misschien meer op. Tenminste als je hard genoeg roept, of... iets te zeggen hebt. Het is dan ook enigszins bevreemdend dat dergelijke literatuur soms in boekvorm op de markt geraakt. Een mogelijke verklaring is dat in het laatste geval het proza wel het hier in Leuven overbekende scheld- en slogannivo overstijgt.

In die zin is het 'Pamflet over een verborgen verleden' van de hand van Walter Debrock een uitstekend voorbeeld. Debrock, oud-voorzitter van de VUB, is een klassieke filoloog die een militante rol heeft gespeeld in de socialistische beweging. Daarbij heeft hij nooit zijn radikaal-linkse neigingen verborgen gehouden.

Van meetaf aan maakt hij zijn uitgangspunt duidelijk: "... links wordt genoemd wie, in de tijdsverhoudingen van zijn leven, rationalistisch gericht is, geloof in wetenschap en vooruitgang, voorstander is van een consequente — eventueel parlementaire — democratie en, zonder per se ongelovig te moeten zijn, dicht gerekend kan worden tot de tegenstanders van het ultramontanisme, d.i. van het bekrompen dogmatisme van een of andere Kerk". De schrijver stelt vervolgens de Rooms-katolieke kerk in de 19de eeuw als voorbeeld bij uitstek van deze bekrompen dogmatistische mentaliteit.

In het verdere verloop van het boek wordt aan de hand van hopen chronologisch feitenmateriaal aangetoond dat dit links niet, tegenover de Vlaamse beweging stond, maar er een

duidelijk deel van uitmaakte. Zij vormde een tegengewicht voor het romantische taalnationalisme en had daarbij ook steeds een visie op de toekomst. Iets wat bij de 19de eeuwse flaminganten vaak ontbrak (p. 12). Hij gaat niet in op de — o.i. foutieve — vraagstelling of de Vlaamse beweging nu links of rechts is. Iets waarover men onlangs in de lezersrubriek van De Standaard een hele boom heeft opgezet. Bladvulsel...

Debrock vertrekt bij JBC Verlooy, auteur van de *Verhandeling op d'Onacht der moederlijke Taal in de Nederlanden*. Zowat het enige wat over deze advocaat vermeld wordt — als hij al vermeld wordt — is de humaniora-geschiedenislessen. Een naam tussen vele anderen. Het is eigen aan een pamflet dat alle bruikbare gegevens ingepast worden in een denkkader. In dit geval een zoektocht naar de 'waarheid' of beter Debrock's waarheid over de relatie tussen links en de Vlaamse beweging. Op die manier krijgen we dan ook soms andere informatie te verwerken dan ons meestal voorgeschoteld wordt. Over Verlooy, en met hem ook meer vermeld dan enkel de titel van één of ander geschrift van hun hand.

Het betoog loopt door tot 1848, het uitbreken van de eerste wereldoorlog, en geeft een goed beeld van de — hoofdzakelijk 19de eeuwse — situatie.

Subjectieve selectie

De bedoeling is natuurlijk de 'onwetenden' te overtuigen, iets wat in ons verzuilde landje geen eenvoudige klus is. Of een pamflet daartoe de geëigende weg is blijft twijfelachtig, zeker als men in 1914 — ook alweer 70 jaar terug — stopt. Ondertussen is er zoveel gebeurd wat de betrokkenen beïnvloed heeft en dat niet te cijferen is door enkel het verre verleden te belichten. De conclusie van Debrock dat de linkse Vlaanderen meer diensten hebben bewezen dan men in sommige milieus graag wil doen geloven (p. 101) is in deze context zeker niet foutief te noemen. Alleen moet men onder 'sommige milieus' ook een groot deel van diezelfde linkerzijde verstaan.

Wellicht is dat mede één van de redenen dat de recente geschiedenis niet aan bod komt. Hopelijk volgt er nog een tweede deel waardoor de schrijver kan bewijzen dat hij ook deze tegenwind kan en durft te trotseren. Want dat is toch de essentie van een pamflet. De Einzelgänger die uitkomt voor zijn eigen opinie.

Door de aard en het opzet van het werk is dit boek geen historisch werk te noemen. Wat nog niet wil zeggen dat er fouten instaan met betrekking tot het feitenmateriaal. Wel maakt de auteur een subjectieve selectie en interpretatie van de feiten wat nog heel iets anders is dan een verdraaiing ervan.

Als men dit alles voor ogen houdt is het boekje best te pruimen. En ook al is men het niet eens met de stellingname die erin naar voren wordt gebracht, dan is het lezen van dit werkje toch de moeite waard om te leren hoe je een deftig — en eventueel rationeel — pamflet kan maken. Iets wat hier in Leuven al een hele vooruitgang zou zijn.

Dirk De Naegel

Fotografische reproducties van de beroemdste werken van Bosch van dichtbij te bewonderen in de Albert I bibliotheek te Brussel. Tot 26 januari.

Hedendaagse Westerse muziek (part 2)

Het postmoderne labirint

Avant-garde is bijna per definitie marginale kunst. Met de smaak en cultuur van het grote publiek houdt ze zich niet bezig. De onverschilligheid is wederzijds. Maar in recentere ontwikkelingen vallen ook in de muziekwereld tendensen te bekennen die een vernieuwde interesse voor de traditie weerspiegelen. Dit fenomeen wordt in andere artistieke domeinen zoals literatuur, architectuur en theater doorgaans met de term 'postmodernisme' omschreven. Het gaat hier niet om een nieuwe kunststroming: er is een globale maatschappijvisie die men als postmodern zou kunnen betitelen. De muziekwereld kan hier dan ook niet aan ontsnappen.

Het isolement waarin de avant-garde-muziek zich gemaneuvreerd heeft, heeft een hernieuwde reflexie over de zin en onzin van muziek op gang gebracht. Er is ook bij componisten een groeiend verlangen merkbaar naar muziek die "goed in het oor ligt", zoals dat heet. De manieren waarop dat gebeurt kunnen natuurlijk nog tot een enorme diversiteit leiden, maar er is wel een gemeenschappelijk streven om de experimenten van de avant-garde te vertalen in traditionele concepten of met traditionele elementen.

Het historische perspectief
De Poolse componist Krzysztof Pen-

derecki componeert van langs om meer in de authentieke 19de eeuwse stijl van een Richard Strauss bijvoorbeeld. Penderecki zet resoluut en onverbloemd een stap terug in de tijd, zo gedeceerd zelfs dat het bijna reaktionair klinkt. Zijn *Christmas symphony* uit 1981 doet zo doodsnerig en patetisch aan, dat Penderecki bij

critici heel wat wrevel verwekt heeft. Een stuk inventiever is de Hongaar György Ligeti, die zich geprofileerd heeft in het spoor van een Bela Bartok. Ligeti's strijkwartetten zijn tegelijk experimenteel én toegankelijk. Ze sluiten kwa sferen en 'aura' aan bij de traditie, maar ze voegen daarbij de eigentijdse commentaar. Stanley Ku-

Palacio Abraxas in Parijs (1983); postmoderne architectuur van Ricardo Bofill, die de spot drijft met oude idealen: een triomfboog, een Grieks theater en een Engelse Crescent in een woonblok voor sociale huisvesting!

No big business!

De eerste produkten die *The Neon Judgement* uitbrengt zijn twee kassettes: 'SUFFERING' ('81) en 'T.V. TREATED' ('82). Het zijn onder-tussen collector's items geworden.

In 1982 nemen ze voor Antler Records een eerste single 'FACTORY WALK' op, een nummer dat een danstopper werd in de cult-discoteken. De plaat betekent ook het begin van een vruchtbare samenwerking met producer Ludo Camberlin, die leidt tot hun deelname aan de tweede "No Big Business" L.P. Het nummer 'T.V. Treated' wordt door de meesten beschouwd als de opmerkelijkste bijdrage aan de plaat.

Als besloten wordt om de maxi 'COCKERILL SOMBRE' opnieuw in de low budget studio van Anything But Productions op te nemen, is dat niet enkel een budgettaire kwestie. Het gaat er hen om directe gevoelens op plaat te zetten, in een proces van experimenteren dat ze niet kunnen beëindigen in de repetitieve ruimte, maar

verder willen zetten in een vertrouwde studio, in samenwerking met mensen die weten waar *The Neon Judgement* met de muziek naartoe wil.

Eind augustus '84 verschijnt er een nieuwe single. Twee versies van hetzelfde nummer, 'CONCRETE'; het is dan ook één van de belangrijkste nummers uit de carrière van de groep. Het verwijst tegelijk naar de 'roots' van *The Neon Judgement* (Suicide...) en laat tevens al het eigene, het specifieke van de twee muzikanten (TB FRANK en DIRK DA DAVO) aan bod komen. Opnieuw een danshit.

Ondertussen is er een verzamelleepluut uit de bovenstaande nummers verenigd. Er moet echter ook nieuw materiaal op de markt komen en dat zal hoogstwaarschijnlijk een minieleepluut worden met aan één kant studio-nummers en aan de andere kant live-werk. *Deze live-opnames kan men meemaken op maandag 28 januari in 't Stuc te Leuven*. De inkomprizen voor dit concert zijn laag gehouden: in voorverkoop betaalt men 150 fr en aan de kassa moet je 180 fr neertellen.

D.D.

brick heeft Ligeti's *Requiem* gebruikt voor de soundtrack van *2001, a space odyssey* (de bekende monolith-scènes), en het orkeststuk *Lontano* voor *The shining*.

In het algemeen worden er ook weer meer symfonieën geschreven (Peter Schat, Penderecki), en ook opera's (Luciano Berio), concerto's (Geert Van Keulen) en andere types zijn weer 'in'. Toch is die tendens niet veralgemeenbaar. Vooral in Amerika staat het experiment niet stil, maar ook daar is er een gewijzigde houding. De dominante positie die de repetitieve muziek of 'minimal music' inneemt wijst op het succes van de hernieuwde integratie van consonanten met herkenbare melodieën.

Postmodernisme

Met zulke fenomenen staat de muziekwereld niet alleen. Van muziekjournalisten hoor je soms wel eens van die flauwekul als "muziek is de gevoeligste aller kunsten", maar muziek is een kunstvorm, zoals ook de schilderij is een kunstvorm.

In de literatuur, de architectuur en het theater wordt de nieuwe aandacht voor het verleden dikwijls omschreven met de term postmodernisme. Dat kan ook voor de muziek, want het gaat hier om een algemeen maatschappelijk inzicht, niet om een nieuwe stijl.

Wat is postmodernisme dan? Umberto Eco heeft in een interview BRT-3 zijn visie hierop uit de doeken gedaan. Hij deed dit aan de hand van de ontwikkelingen in de beeldende kunsten, waar hij van impressionisme tot body art een steeds verder gaande afbraak van de ballast mvan de konventie constateerde. Motor van die destructieve neigingen was de revolutie tegen de artistieke en maatschappelijke verstarrende en institutionalisering. Zo gezien werd mei '68 gedurende een halve eeuw intensief voorbereid. Eco beweerde nu dat er op de een of andere manier een terugkeer naar de traditie nodig was. Het overboord gooien van traditionele vormconcepten had immers geleid tot een stroming als de conceptuele kunst, waar enkel nog het idee of concept dat achter het kunstwerk staat belangrijk geacht werd. Uiteindelijk hou je zo niets meer over. Een terugkeer naar de traditie biedt hier een uitweg.

Pisa

Maar volgens Eco kan de terugkeer nooit absoluut zijn. Ze zal begeleid worden door een flinke dosis ironie.

Want stel dat een of ander kunstschilder het in zijn hoofd haalt opnieuw te gaan schilderen in pakweg de barokke stijl van Rubens, dan zou onmiddellijk het belachelijke van de hele situatie blijken. Het is in de huidige sociale context immers onmogelijk geworden om aan absolute waarden een even absoluut geloof te hechten. Daarom is het nodig een relativiserende, zelfs spottende toon te hanteren. De beste illustratie hiervan is Eco's roman *De naam van de roos*, een detective-story gesitueerd in een middeleeuwse abdij (!). De sakrale sfeer van dat wereldje wordt in een hele reeks gebeurtenissen voortdurend van een ironisch commentaar voorzien, zowel inhoudelijk als vormelijk. Op dezelfde manier worden in de archi-

Maar het citaat heeft nog een andere functie. Het verleent de kunstenaar een vrijgeleide, een alibi of steun om iets gezegd te krijgen waarvan hij weet dat er "toch weer misbruik van gemaakt zal worden". De inleiding van *De naam van de roos* weerspiegelt de angst van Eco om voorgoed vastgespijkerd te worden op wat hij in het boek te vertellen heeft. Met een ketting van citaten, die overigens ook aan Jorge Luis Borges doet denken, laat Eco het uitschijnen alsof hij het boek niet zelf heeft geschreven heeft zodat hij zijn handen in onschuld kan wassen.

Auschwitz versus labirint

Voor kunstcriticus Gerald Griffin gaat achter de postmoderne een apokalyptische wereldbeschouwing schuil. Hij brengt ze in verband met een verlies aan vertrouwen in de rationele mens, die voor elk probleem een sluitende oplossing pleegt te zoeken. Zoals het credo van de architectuur uit de jaren '20 en '30: "form follows function". De vorm is de logische neerslag van de te herbergen functie. Het is een naïeve stelling gebleken.

Hetzelfde denkpatroon riep de idee van de Endlösung in de wereld: Auschwitz is de steeds zwaarder wegende keerzijde van de medaille. Het postmodernisme schuwt dan ook elke schijnorde, elk sluitend systeem van algemeen geldende regels. Zulk een schijnorde was in het serialisme zeker aanwezig (zie vorige Veto), maar zelfs in de aleatoriek kan ze niet miskend worden: de orde van een georganiseerd anarchisme als antwoord op de feodale machtsstructuren of de verstarde democratie. Het postmodernisme heeft de relativiteit van elk systeem onderkend en is op zoek naar een houvast om te leren omgaan met de labirintische werkelijkheid, waarin alles met alles te maken heeft.

De kunst van het relativeren

De ironische ondertoon die in veel postmoderne kunst (zoals ook in de latere composities van John Cage) geuit wordt heeft dan ook een meer fundamentele betekenis dan de spot drijven met oude opvattingen. In feite wordt elke opvatting van haar dogmatisch karakter ontdaan door een relativiserende toets. Die relativering van het ingenomen standpunt kan louter retorisch zijn, zodanig dat de kunstenaar uiteindelijk toch niets anders doet dan zichzelf etaleren. Show, kortsom.

Dat is wat architect Bofill doet in Parijs. Maar het kan ook anders. Een goed voorbeeld vormt de repetitieve muziek. Deze muziek is in feite zeer eenvoudig, en ze geeft niet de indruk zo nodig iets gewichtigts te vertellen te hebben. Repetitieve muziek is in feite een proces van een heel geleidelijk evoluerend klankidee zonder dialectische tegenspraken (de klankgroep wordt voortdurend herhaald in een licht gewijzigde vorm). Ze kan geïnterpreteerd worden als een kritiek op het originaliteitsstreven en op de vooruitgangsgedachte. Ze relateert elke grootspraak en pleit voor een geleidelijk boetseren van een waardevolle uitgangsidee.

Didier Wijnants

Jest, de eerste en de beste voor "Jonge" reizen, goedkope vluchten, weekends in Parijs of Londen, treintickets...

Voor deze winter: een uitgebreid gamma ski-mogelijkheden

met bus, trein of elgen wagen, individueel of in groep, studio of hotel

Leopoldstraat 26
3000 Leuven
tel. 016/22.76.10

De oogst van 1984 Het beste uit de kringbladen

Onverstoortbaar wroet ondergetekende zich door de berg kringbladen heen. Ook deze week houden we het bij 'oude uitgaves', kringbladen die reeds voor Kerstmis verschenen. Big Brother hield ons toen nog goed in het oog, maar juicht volkeren der aarde, de redding is nabij. Eerst dienen de oudbakken bladertjes verwerkt in onze komposthoop. 1985 wordt een vruchtbaar jaar. Want wie schrijfsels zaait, zal kringbladen oogsten, een devies dat elke kring zich eigen dient te maken. Op die manier is uw dienaar ook voorzien van werk. En werkzekerheid, waar vind je dat nog?

De kritische lezer frons zijn wenkbrauwen reeds... hoe zat dat ook weer met die beloftes van vorige week? Ja, ik weet het, de mond loopt over en de rest kent ge wel. Aan de slag dan maar, Vanzwans gaat niet graag door voor de hond van die andere ruz. Daarom al onze aandacht gericht op de ondergrondse literatuur van het jaar 1984. De waarheid heeft ook zijn rechten, dus iedereen aan het woord laten, dat is ons devies en dat van...

Palfijn

Dit is het tijdschrift van Medika. In een eerste bijdrage — een verslag betreffende een lezing van prof. de Duve (UCL) over lysosomen in biologie en geneeskunde (wat een zin wordt dit!) — wordt alvast met bruine

specie gesmeten naar uw eigenste lijfblad (wij dus). Waarover gaat het? "Een (ge vulgariseerd) verslag van deze voordracht verschenen in *Akademische Tijdingen* van 9 november. Een gelijkwaardig verslag werd geweigerd door de redactie van Veto".

Hoe is dat mogelijk? Kunnen wij zo stout zijn? Zomaar iets weigeren dat van een kring afkomstig is? Publiceren wij enkel wat in onze kraam van pas komt?

Uit een interne nota konden wij opmaken dat het toch allemaal niet zo'n vaart liep. Bij wijze van proeveertje geven wij hier enkele zinnen van wat een "ge vulgariseerde" tekst heet te zijn voor (naar wij hopen) niet modale geneeskundestudenten.

"Na een inleiding over de fysiologie van het Lysosoom besprak prof. de Duve de rol van de lysosomen in de pathologie. Een eerste ziekte toestand doet zich voor wanneer onverteerbaar materiaal zich opstapelt. Dit is o.m. het geval bij de talrijke stapelingsziekten, waar een lysosomiaal enzym teengevolge van een mutatie deficiënt of afwezig is. Een eerste geval van stapelingsziekten werd trouwens beschreven in het labo van prof. de Duve. Ten tweede kunnen de lysosomen hun enzymen zich uitstorten in het extracellulair milieu, waar ze dan weefseldestructie veroorzaken. Dit is het geval bij reumatoïede arthritis en wordt gefrustreerde fagocytose genoemd bij anti-glomerulaire-membraanglomerulonefritis." Nou moe, wie nu nog kan volgen, is wellicht een modale ge vulgariseerde student. Wij hebben in elk geval ons velootje (neen niet vetootje) genomen. Wie niet meer kon volgen, kan best

hier opnieuw aanpakken. Voor het overige is deze Palfijn goedgevuld, al dient vermeld dat vooral medici geïnteresseerd zullen zijn. De aard van de onderwerpen en de benaderingswijze dragen daar wel toe bij. Voor een kringblad overigens geen bezwaar, dachten wij.

Zo zijn er in dit nummer een dossier over in vitro fertilisatie, een artikel over de rol van de vrouw binnen de geneeskunde, de abortusproblematiek (jawel, ook dit kan aan een katholieke unief), kortom te veel om op te noemen (klisjee, klisjee, Vanzwanskerke verliest van zijn pluimen).

Leuk is overigens wel het Editoriaal waar de redactie zich beklagt over het tekort aan engagement van de geneeskundestudenten naar het blad toe. Maar men vervolgt: "Hopelijk zet de kwaliteit van deze eerste Palfijn de geneeskundestudenten aan om zelf eens de pen ter hand te nemen en een creatieve prestatie te leveren." 't Is niet meer als vroeger, hé; Vanzwans kan er over meepraten.

Un ou une?

Jawel, wij leven in een meertalig land. En hier aan de unief is het nog erger; daar zijn het echte polyglotten. Zo ontwaarden wij enige tijd geleden de romanisten aan het Leuvense firmament. En blij dat we waren, een nieuwe ster in de studentenwereld. Onze vreugde was echter van korte duur. Het bleek namelijk dat deze ploeg reeds lang te velde was.

Vanaf dit jaar hebben ze hun kringblad gekamoefield. 't Pyromaanje — de nieuwe naam — bezorgde ons dan ook wel heel wat hoofdbreken. Hoe kon Vanzwaansque nu ineens drie nummers

U HOUDT VAN STRIPS?
KOM KIJKEN BIJ
J.M.LODDEWYCKX
TIENSESTRAAT 87
3000 LEUVEN

DUPUIS
LOMBARD
ELSCHEVIER
STANDAARD
CASTERMAN
OBERKON
DE VLIJT
HET VOLK
ERABANTIA NOSTRA
E. A.
PUBLISSEERD IN
TIENSESTRAAT 87

OPEN

ma. tot vr.
6 tot 18 u.

zaterdag
7 tot 14 u.

ADVERTENTIE

tegelijktijdig bespreken? Dat is van het goede tevel. Maar wij dragen ons karma met gelatenheid.

In het eerste nummer wordt onmiddellijk de ontvlambare titel van deze publikatie verklaard. Staan de romanisten op scherp? Steken zij de lont in het kruisvat? Neen, zo simpel is het in deze (met of zonder cedille) tijden nu ook weer niet. De verklaring loopt van Pyrrhus van Elis (Pierre van Nelis voor de vrienden) — naar verluide ene stichter van een sceptische schole — tot het Franse (ach ja "romania" de naam zegt het reeds) pire (wat 'slechter' betekent).

Dit laatste wordt gekombineerd met het uit de psychiatrie gekende 'mania', wat staat voor "opwindingsstoestand der manische depressieve psychose". Hierna volgen nog enkele kenmerken van dit best.

Geen optimistische geluiden om het jaar mee te beginnen, maar er zijn toch al drie nummers op de markt. Er wordt gewerkt bij Romania, of moeten we zeggen dat de jammerstrategie toch tot resultaten leidt. Over dus naar het volgende nummer.

Deux

Nummer twee valt door de mazen van het net, nog net bijtijds konden we het opvangen. Met produkt X krimpt de was met 50%. Handig formaat, moeten de romanisten gedacht hebben, en... het wordt in één klap dubbel zo dik. Is dit nu psychologische oorlogsvoering (mijn excuses, deze zin dient pas later in dit stuk geplaatst te worden).

In dit nummer heel wat onderwijnsnieus. Coens laat van zich horen: 1) eksamenreglementen... wat vroeg op het jaar me dunkt. De meeste studenten zijn nog steeds niet bij positieven na nachte doordrukken op de Oude Markt. Eerstekanner Daniel weet dan ook het verschil tussen zon en maan. Zolang hij maar geen sterretjes ziet. Coens laat van zich horen: 2) Numerus Clausus, maar dat wist u reeds tenzij u te snel van Aktueel naar VRL overschakelt. En nu we toch bij de media zitten, waarom niet wat televisiekritiek? La clé sur la porte, de film van de week. Met o.m. Annie Girardot. Apropos mes amis, haar foto op de voorpagina van het gelijknamige boek prijkt daar niet alleen voor zij die deze actrice nog niet kennen. Of zijn er twee uitgaves beschikbaar?

Maar geen nood, er dwalen nog meer schoonheden rond in l'EP (l'Etat Pyromanie). Jakientje bijvoorbeeld. Eén jongedame met goudblonde haren en een speels, moeigevormd gezicht... Zo'n beschrijving is ook niet alles als opsoringsbericht. Binnenkort een (robot)foto van haar op de voorpagina van 't Pyromaanje? Playboy Jean-Baptiste hoeft er niet bij te staan. Zijn krullebol kennen we ondertussen reeds.

Tenslotte: nog dit (we kunnen niet alles vermelden). Professoor Messelaer is op emeritaat, maar stoppen met werken dat doet ie niet. Wolters' Frans-Nederlands woordenboek ligt nog op zijn bureau. Hopelijk komt die nog eens in de boekenkast van elke rechtgeaarde romanist terecht. Altijd leerzaam zo iemand gaan interviewen. Wat denkt de lezer bijvoorbeeld van

het volgende: "Wat me frappeert is dat er onder Vlaamse vrienden erg weinig over politiek wordt gepraat. In Nederland (deze prof is nederlander nv Vanzwanske) is zelfs de kleinste boer in politiek geïnteresseerd."

Trois

Santé, 't is nieuwjaar en aangezien alle goede dingen uit drie bestaan: een derde Pyromaanje ligt bij ons klaar om aangestoken te worden. We gaan er wat sneller doorheen vliegen, want dit nummer is nog dikker. Dit kringblad lijkt wel in verwachting. Vandaar wellicht dat het alfabet weer inge-oefend wordt. Hoewel, prostitutie als eufemisme voor sociaal assistentie verkopen lijkt me een goedkope en overjarige grap.

Minder goedkoop is de vernieuwde poging — serieus bedoeld — om 1984 (het boek wel te verstaan) dan toch onder de noemer SF (en dat betekent niet Sex Flagrant) onder te brengen. Waar zijn de vlag en kunnen we van een lading spreken?

Helemaal te gortig zijn natuurlijk de anderstalige artikels. Vanzwaansbeque n'est pas polyglotte et pour les f... Sorry, in deze rubriek mocht niet aan politiek gedaan worden. De Vetolezer zal dan ook tot het einde van zijn dagen op zijn honger blijven, tenzij hij relaties heeft binnen Romania. Blijkens de hartrubriek zou dit wel gemakkelijk zijn voor de heren. Een Tabelletje waarin de verdeling van de sexen binnen deze (en andere) studierichtingen wordt duidelijk gemaakt, wijst eveneens uit dat er een overschot is aan personen van de vrouwelijke kunne. Verdomme, nu gaan ze me beschuldigen van seksistische klap.

Mededeling

De redactie ziet zich genooddaakt om de heer Vanzwanske naar een wederopvoedingskamp te sturen. Zelfs een preventieve maatregel — het niet in contact laten komen met het laatste 'Newtonneke' — heeft niet kunnen baten. De redactie betreurt deze evolutie en zag zich dan ook genooddaakt tot deze ingrijpende maatregel. Het vervolg van deze bijdrage werd ons vanuit deze instelling bezorgd, en na grondige controle voor publikatie weerhouden.

Ik geef je een roosje Neuroosje

Hallo allen tezamen. Na een koelbloedige kontaktnaam met de aller-nieuwste testbatterij zijn onze energiecellen weer opgeladen om jullie weer de volle ontlasting te geven. Psychologische lectuur is ook niet niks. Hou je vast, hier gaan we dan in eerste versnelling.

Na de gebruikelijke bladvulling (ieder student kijkt er zijn eigen kringblad maar op na) gaat het neuroosje over tot het eerste punt van de dagorde: Sint + aanhangels. Dit nummer werd waarschijnlijk begin december ineengeknutseld. Maar er dienden nog andere poesjes gegeseld, na het vervalt komt de strijd. Al is het ons niet duidelijk wat deze twee met elkaar te maken hebben. Dichterlijke (vervolg op p.8)

OH, DIERBAAR VLAANDEREN...

Veto verleent je warme oortjes en blozende kaakjes in deze Siberische tijden. Tenminste als je een wortelneus en je blik op de horizon gericht houdt. (foto Veto)

Ram sessie — Knock session

PSYCHOLOGIE — Op donderdag 17 januari gaat in de Shrink, kaffee der psycholodestudenten, een ongekend (ongehoord) evenement door: RAM-SESSIE. De universele taal van het ritme wordt geproduceerd met behulp van alle mogelijke verzinsels. De deelnemer wordt verzocht zijn eigen dozen mee te brengen. Dat mag variëren van koekjes-, waspoeder- tot schminkdozen (ofte shrinkdozen). Originelere voorwerpen zijn ook toegestaan. Het gebeuren gaat van start vanaf 22.30 u. Toegangsrij: meedoen.

(J.P.J.)

Benefiet voor Sahel

Tegenwoordig trapt men een open deur in door te verklaren dat het zeer

erg gesteld is met de bevolking van de Sahellanden. Het zou echter spijtig zijn als er een gewenning zou komen ten opzichte van de alarmerende berichten. Het blijft immers zaak op de qui vive te blijven en alle mogelijke hulp te bieden.

Op vraag van het Komitee voor Ambassadeurs van de ACS-landen (landen van de Atlantische Oceaan, Caraïben en de Stille Oceaan) en op initiatief van de Europese vereniging ter bevordering van de poëzie, werd een Leuvense solidariteitskomitee voor

de Sahellanden opgericht. Naast steun van het stadsbestuur mag dit komitee rekenen op de medewerking van een diversiteit van Leuvense verenigingen.

Dit komitee organiseert op maandag 28 januari (Stadsschouwburg, 20 u.) een benefietavond met Willem Vermandere. De opbrengst van de avond, samen met de inkomsten uit een tombola ter plekke, gaat naar de Sahel. Voor kaarten kan je terecht in de Stadsschouwburg tijdens de gebruikelijke openingstijden. Allen daarheen.

KULTUURLEVEN

maandblad voor cultuur en samenleving
Ravenstraat 112, 3000 Leuven — tel.: 22.92.21.

10 maal per jaar (van januari tot december)
abonnement: zelfde prijs als in 1984
700 fr.; studenten: 550 fr.
rek. nr.: 423-4385241-09

4

december '84: — Vlaanderen anno 2000
(dossier)

januari '85: o.a. — Worden kristenen geminoriseerd? Gesprek met de Davidsfondstop.

— Het IMF en de openbare schuld

— Kerk 1984: op weg naar de versterking van de normalisatie.

Zijn de kolen de kou waard?

De langste staking in de geschiedenis van de Britse arbeidersbeweging duurt nu al meer dan 9 maanden. Sinds 6 maart 1984 staken de Britse mijnwerkers tegen de plannen van de National Coal Board (NCB) om de capaciteit van de Britse mijnen met 4 miljoen ton te doen dalen wat 20.000 jobs zou kosten. En dit zou slechts het begin betekenen van een "aanpassingsperiode" die uiteindelijk een verlies van 70.000 jobs zou inhouden.

De regering Thatcher wist dat de sluiting van mijnen dit voorjaar in Cortonwood (Yorkshire) en Polmaise (Scotland) op verzet van de National Union of Miners (NUM) zou stuiten. Het scenario was goed voorbereid: enorme kolenvoerders werden aangelegd en iedereen weet dat het in de zomer warmer is dan 's winters zodat de vraag naar kolen dan aanzienlijk lager is. Maar Thatcher heeft zich misrekend. De winter staat voor de deur en de staking duurt voort. Van de 180.000 mijnwerkers in Groot-Brittannië wer-

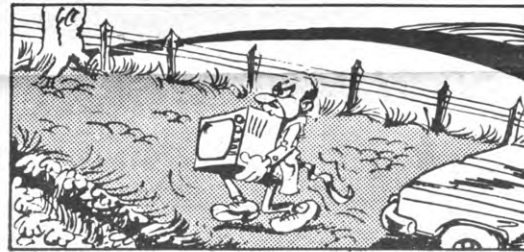
ken er nog 40.000, vooral in de moderne mijnen die niet met sluiting bedreigd worden. De rest staakt, waarvan ± 10.000 actief, dit wil zeggen 's morgens picketlines voor de mijnpoorten vormen om zo de werkwilgen (scabs) buiten te houden. De overgrote meerderheid van de stakers zit dus gewoon thuis. Tegenstanders van de staking zien dit als een teken dat velen wel willen werken maar geïntimideerd worden door "Scargill's SS-troepen". Het feit dat er geen nationale stemming aan de staking voorafging is voor hen koren op de molen. Een nationale stemming zou echter betekenen dat een tegenstem van iemand wiens job niet bedreigd wordt (vooral uit de streek van Nottinghamshire) weerslag zou hebben op het al dan niet staken van een mijnwerker die voor de rest van zijn leven waarschijnlijk niet meer aan de bak komt. Dit wordt dan ook door de NUM moreel verworpen.

Maatschappijvisies

De hele discussie rond de staking draait eigenlijk uit op twee totaal verschillende maatschappijvisies. De regering en de NCB, met Ian Mc Gregor als gewiekst zakenman op kop, zweren bij de wetten van een ijzeren markteconomie. Onrendabele mijnen moeten dicht. De mijnsector moet beter presteren zodat de mijnwerkers hogere lonen trekken. Er moet meer verkocht worden aan een lagere prijs, zodat er gekonkurreerd kan worden op de wereldmarkt. Klinkt mooi en clean, maar schijn bedriegt. Engelse steenkool is inderdaad duur op de wereldmarkt wanneer je vergelijkt met landen als Duitsland en Spanje. In deze laatste wordt er echter per ton steenkool ± 2000 fr. subsidies uitbetaald; in Groot-Brittannië ± 150 fr. Het is uiteindelijk "slechts" een beleidsoptie. Thatcher kiest voor kernenergie (wat meer opbrengt) en privatisering van renderende mijnen. Tegelijkertijd ziet ze haar kans schoon om de vakbeweging voor een hele tijd te verlammen.

De NUM, onder koppige leiding van Arthur Scargill, kiest voor behoud van werkgelegenheid en uitbating van natuurlijke rijkdommen zolang het de gemeenschap globaal gezien ten goede komt. Praktisch betekent dit dat mijnen alleen dicht mogen wanneer ze uitgeput zijn of te kampen hebben met geologische moeilijkheden waardoor ze onveilig worden. Alhoewel het winstprincipe hier niet centraal staat, gelooft de NUM dat verhoogde investeringen de mijnen leefbaar zullen maken.

Hoelang de staking nog kan blijven duren is voor een groot stuk afhankelijk van de hoeveelheid steenkoolreserves. Thatcher zegt dat de voorraad nog strekt tot februari '85 zodat er nog geen directe problemen zijn voor de industrie. Het is waar dat er nog grote hopen steenkool voorradig zijn maar het probleem is dat ze op de verkeerde plaatsen liggen. Vervoer is dus noodzakelijk. Van Rotterdam naar Enge-

(wordt vervolgd)

AD VALVAS

Merkator

• do. 17/1 Volleybal 2e kan - 1e lic.

Geologie

• di. 22/1 praesidiumvergadering.

Landbouw

• 22/1 te 20u: praesidiumvergadering

Kriminol. Kring

• di. 22/1 Kringvergadering.

Psychologie

• do. 17/1 te 21u: Vergadering van de werkgroep Statutaire Hervormingen (Kringlokaal).

• do. 17/1 te 22u: RAM-sessie (knock-session) in de Shrink. Org. Cult. Werkgroep.

• vr. 18/1 te 21u: Fuif in de Shrink. Org. 3e lic.

• wo. 23/1 te 20-22u: volleybal studenten tegen profren (sportkot).

En verder...

• ma. 21/1 te 17u: Fakulteitsraad Wetenschappen.

• ma. 21/1 te 20u: Werkgroep aggregatie van de kringraad, in 's Meiersstraat 5

• wo. 23/1: subsidiedossiers van de kringen moeten binnen zijn. (Vanaf 24/1: — 15%)

Deze keer kaapt Dirk Vanmassenhove, Predikherenstraat, 6, 3000 Leuven de prijs weg.

Hij kan twee vrijkaarten voor een Stuc-productie naar keuze afhalen op 't Stuc, Van Evenstraat 2d.

10x11 grid with numbers 1-11 at the top and sides. Some cells are shaded black in a pattern.

Horizontaal

- 1. Nul - Chinese afstand - toiletgereedschap; 2. Anagram van 'pleng' - boodschap; 3. Landbeschermers; 4. Onaange name taken; 5. Nieuw testament - rijdt rond; 6. Bosnimf - Doctor; 7. Middelbaar Onderwijs - kunstenaar; 8. Sappige vrucht - boom; 9. Franse schrijfster van o.a. erotische romans - supporter; 10. Groente; 11. Voornaam van filmsexymbool - naakt.

Vertikaal

- 1. Slaapverwekker; 2. Moderne wetenschap; 3. Hark - meisjesnaam; 4. Beneden; 5. Omgekeerde 'zeer belangrijke persoon' - loopt in een bepaalde stijl; 6. Letterkeer van 'glij' - koperafdruk; 7. Brussels mannetje - hooggaande bal; 8. Werkwijzen - Oosterlengte; 9. Grote stukken - Fundamenteel Kollektief Onderzoek; 10. Slede - daar - Engelse drank; 11. Overtreffende trap van 'veel' - handeling van snijden.

ZOEKERTJES

- Gevraagd: Lay-outers voor Veto die 'n stuk van hun dinsdag willen opofferen om Veto ineen te plakken.
• Verloren: Maandag 14/01/85 tussen 13u40 en 13u45 lichtbruine handtas verdwenen uit bib. soc. wet. Wil de verantwoordelijke die aub onopgemerkt op dezelfde plaats terugleggen? Alvast bedankt!
• Klusjesman doet alle werk. Tel. 237402 (niet voor 10 uur) Vragen naar Hans.
• Luc doet al uw typwerk op een zeer nette manier. Tel. op elk moment van de dag 016/233829.
• Strips aan spotprijs: 50 voor 300 fr, 200 voor 750 fr. Bellen bij Roel Slaghuymyders, elke dag tussen 18u en 20u Standonckstraat 5 3000 Leuven.
• Gratis te verkrijgen wegens plaatsgebrek: drie jonge poesjes en een goudvis. Standonckstraat 5 Leuven. Bellen bij Frieda of Marjan.
• Te huur: 1 kamer vanaf 1/2/85 in gem. huis, gelegen Noormannenstraat 111, Leuven. Voor info z.w. tot Jean-Luc, 201270 of Mariange, 260027. Enig gevoel voor verantwoordelijkheid of initiatief.
• Chris doet alle typwerk (thesis, paper, enz.) op IBM en met veel ervaring. Tel. na 17.00 u 016/563998.
• Verloren op donderdag 20 dec.: veelkleurige zelfgemaakte pennezak in C2000 of op weg naar mijn kot, Parkstraat 187. Wie hem terugbezorgt bij Karine Mertens op bovenstaand adres, krijgt een beloning.

- Wie wil meedoen aan cabaret? Wendt u tot Franky Bambust, Tiensevest 114, 3000 Leuven.
• Gezocht: teddyberen en andere pluchen figuurtjes in alle mogelijke maten en staten. Voor een kortstondige ontleening. Gegarandeerde terugbezorging in oorspronkelijke staat. Z.w. Jan van de Velde, Dagoberstraat 4, 3000 Leuven.
• De Shrink verkoopt: 2 boxen (120 W) en 1 stereo cassettedeck Teac A-100 (dolby, CrO2, ...). Prijs overeen te komen. Z.w. Shrink, Tiensevest 115 A (vragen naar Stef).
• Verloren op dinsdag 8 januari: leren pennezak. Wil de vinder hem aub terugbezorgen bij A. Vanden Berghie Thomas Morus Tervuursevest 115 3030 Heverlee.
• Te koop: Openbaar Kunstbezit in Vlaanderen, van jaargang 1967 tot en met 1982. Slechts 400BF per deel (i.p.v. 650BF). Alle delen samen 6000BF. Mie Morris, Tiensevest 128 Leuven 016/227765.
• Culturele geschiedenis van Vlaanderen 10 delen: 3 delen geschiedenis, 3 delen kunstgeschiedenis, 2 delen literatuur, enz. ... Boekhandel: 795fr/deel. Hier: 495fr/deel (integraal) - nieuw - nieuw - GVA, 2de bel Van Monsstraat 28.
• Te koop: stereo radiocassette recorder type Philips D8534, zo goed als nieuw. Tegen gunstprijs over te nemen (kost nieuw ± 13000 fr) Z.w. Frederix Luc, Parijsstraat 82, 3000 Leuven.
• Collectie mooie en ongebruikte posters te verkrijgen! Gratis! Buisse-rect Philip, Standonckstraat 5 Leuven.

Het beste uit...

(vervolg van p. 6).
vrijheid vermoeden we. Dit alles is echter nog niet zo erg als al datgene wat een prof lijden kan. De psychologen zijn van het empathische type. Hoewel, ook zij leren het niet af Kamagurka en andere augurkachtige toestanden te plaatsen. Verder dan het kortetermijngeheugen komt men daar niet mee. Niet waar Frits?

Om te weten waarom Fritske zo knap is, dient de lezer van het Neuroosje eerst een weinig cultuur op te doen. Die cultuurafgevaardigde zit blijkbaar meer in het theater dan in de les. Genoeg gelachen, we zouden nog vergeten dat we het met de psychologen te doen hebben. Kijk mensen, nu moogt ge allemaal over psychologie en psychotherapie denken wat u wil, de psychologen hebben daar ook hun bedenkingen over. Zeker als de BRT zich op dit glad ijs begeeft. Blijkbaar zijn er zoveel psychologische stromingen als er psychologen zijn, of heeft Vanzwanske hiermee een vooroordeel in de hand gewerkt? Klachten dienaangaande worden ingezameld op ons bekende redaktieadres.

Het beeld van Claeys dan maar. Voor wie het nog niet zo doorhebben, deze illustratie persoon is een prof. En, hij stond een interview toe. Blijkbaar is dit één van de wegen voor deze mensensort om bekend te worden bij de studenten. Wordt er zo weinig naar de lessen gegaan? Is de student zo zelfzeker? Claeys zelf geloof niet meer in sinterklaas:

... Al denk ik op één punt nog alrijd juist te zitten: dat ik overkom als iemand die al te sceptisch en te kritisch heet wat zaken benadert en daardoor maar weinig zekerheden aan de student geeft. Zulks is nu meer dan ooit ongoochelend, want de hedendaagse studenten vragen de professor enkele zekerheden op een rijtje te zetten waar ze zich dan aan kunnen vastklampen. Ik pas daarom

wel beter in een sfeer van studenten-revolus dan in een sfeer van de huidige generatie.

Voor het overige heeft ondergetekende de indruk dat er iets schort aan dit interview. De volgorde van de bladzijden of zoiets. Wellicht heeft Sigmond Vanzwanske ook nood aan zekerheid... of heeft het symbolisme er iets mee te maken?

Tot slot nog dit: wij zijn weer ver over onze limiet gegaan, maar geen nood. Het komkommerseizoen is aangebroken. Dat wil zeggen dat er in Leuven niets te beleven valt. De sneeuw is beginnen vallen, de kringen zijn ingevroren, maar de Veto moet vol. Binnenkort worden wij een super-deluxe overjaars kringblad. Tot nader order blijven we echter bij onze normale doordeweekse vormgeving.

Vanzwanske (voor de fans: cel nr. 198564)

Kursussen informatika

Zonder kennis van computers geraak je tegenwoordig steeds minder ver. Nogal wat mensen leren dan ook de basisprincipes van dit nieuwe instrument. Voor diegenen die dat reeds enigszins verwerkt hebben, organiseert het Universitair Rekencentrum einde januari, in februari en in de paasvakantie een aantal cursussen. Het eerste pakket betreft programma-tiekursussen in de computer-talen Fortran en Pascal. Het tweede pakket behelst toepassingen (gebruik van het statistische pakket SAS - Statistical Analysis System; cursus toegepaste statistiek; tekstverwerking). Een derde deel zal leren werken met diverse computersystemen.

Meer gedetailleerde informatie kan men vinden in het boekje "Kursus-overzicht UR". Dit kan je gratis krijgen op het secretariaat van het Universitair Rekencentrum, de Croy-laan 52, Heverlee. Inlichtingen over inhoud, precieze data en dies meer kan je ook telefonisch krijgen: 016/2349.31.

AGENDA

Donderdag 17 januari

- 20.00 u. LEZING Werking in Ontwikkelingsgebied door dokter G. Groenen. Over leprabestrijding en andere problemen. A.G. 2, Minderbroederstraat 17.
20.00 u. LEZING Kard. Danneels over De rol van de kerk in het internationaal bestel, promotiezaal van de Hallen, inkom 50 fr., org. KIB.
20.00 u. KONCERT Ensemble Hedendaagse Muziek in het Lemmens-instituut, o.l.v. R. Grosloot. Inkom 150/100 (CJP, Stud.).
20.00 u. DEBAT De vrouw als hulpverlener in het Vrouwenhuis, Justus Lipsiusstraat 57, org. Vrouwenhuis, Vrouwenwerking Elcker-Ik.
20.00 u. LITERATUUR Harry Kùmel over het filmscenario. In 'tStuc, Org. Univ. Werkgroep Literatuur.
20.30 u. TEATER Schijn bedriegt door Maatschappij Discordia. In 'tStuc, inkom 120/180, org. Kultuurraad.
20.30 u. FILM Le juge et l'assassin van B. Tavernier. Aansluitend debat: gevengenen en mensenrechten in Aud. Vesal. Inkom 50/70. Org. DAF en Liga voor de Mensenrechten.

Vrijdag 18 januari

- 20.30 u. TEATER The circle van Somerset Maugham door Maatschappij Discordia. In 'tStuc. Inkom 120/180. Org. Kura.
20.30 u. OPTREDEN Action-painter Garret List (in een concert) en Etienne Wery. In een schuur. Tweekleinwegestraat 17 (aan Tervuursepoort). Inkom 150. Org. vzw Naief.
20.30 u. FIJF Vluchthuisfluit met optreden Cri des femmes om 21.30 u. Ons Huis, Goudbloemstraat.

Zaterdag 19 januari

- 20.00 u. OPERETTE De neef uit het oosten van E. Kunneke door Camerata. In Stadsschouwburg. Inkom 80-260.

Zondag 20 januari

- 11.00 u. KONCERT Herman Vandecauteer speelt klassieke, romantische en barokgitaar. In De Spuyte, Tervuursevest 101 (Sportkot). Inkom 80/100.

Maandag 21 januari

- 20.30 u. FILM Gallipol van P. Weir. Australische film. In Aud. Ves. Inkom 50/70. Org. Kura.
22.30 u. FILM zie 20.30 u.

Dinsdag 22 januari

- 20.00 u. DEBAT Vrouwen voor vrouwen met J. De Schrijver-Sioen (CVP), M. Van Hemelendonck (SP), L. Herman-Michiëlsens (PVV), N. Maes (VU) en N. Delbecque (Agale). Kleine Aula. Org. CDS-Leuven.
20.00 u. DEBAT Vrouw en gezondheid. In Vrouwenhuis, Justus Lipsiusstraat 57, org. Vrouwenhuis.
20.00 u. TEATER De redders van Gerrit Komrij door Globe. Stadsschouwburg. Inkom 180/280-50/80. Org. Kura.

Woensdag 23 januari

- 21.00 u. KONCERT Gabriella a capella. In 'tStuc. Inkom 100/150. Org. Kura.

Donderdag 24 januari

- 20.00 u. KONCERT Pianorecital door Luk Devos. In Minnepoort, Koning Albertlei 52. Inkom 120/200. Org. Jeugd en Muziek en Cultureel Centrum.
20.00 u. TEATER De rekening van het kind van Walter Van den Broeck door MMT in Stadsschouwburg. Inkom 100/150. Org. KWB.
20.00 u. KONCERT Kandidaten Hoger Diploma: klavier, dwarsfluit, trombone in Concertzaal Lemmensinstituut. Inkom 100/150.
20.00 u. LITERATUUR F. Puttemans (BRT) over het televisiespel. In 'tStuc. Org. Werkgroep Literatuur.
20.00 u. LEZING ATOL: aangepaste technologie voor ontwikkelingslanden. In Landbouwinstituut. Gratis. Org. Landbouwkring.
22.00 u. VIDEO Live concerten van Joy Division, New Order. In 'tStuc. Gratis. Org. Kura.

TENTOONSTELLINGEN

- GALERIJ FMBRYO, Naamsestraat 49: grafiek uit Duitsland.
'1 GEFLATTEERD PORTEIT, Ravenstraat 21-23: Photo sculptures 'Salsa n' Tapes' van Simon Robel.
ALBERT I-BIBLIOTEEK te Brussel: Jeroen Bosch.
VANDERKELENSTRAAT 30, Piet Gilles, kunstschilder van 19 tot 29 januari. Toegang gratis van 10 tot 12 en 15 tot 18 u.
ELCKER-IK, Blijde Inkomststraat 115: grafisch werk van Mark Michiels tot 21 januari. Maandag, dinsdag, woensdag en donderdag, telkens vanaf 20 u.

ZOEKERTJE: gratis.

De redactie houdt zich recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje. 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan 's Meiersstraat 5

10x10 grid for a word search puzzle.